

Katajala, *Lohikäärmeentappaja*

Koskimies, *Matka
Luvattuun Maahan*

puska

2011

*Historiallinen
ensimmäinen
numero!*

Lintunen, *Veri-Kouran
kansiot: Kirjeenvaihtoa
Kieli Etikan runosta*

*Haastatteluissa
VanderMeer
Leinonen
Karppanen*

Saloranta, *Epätoivoiset yritykseni
irtautua oravanpyörästä*

Sipiläinen, *Raapaleita puskasta*

PUSKA	
<i>Puska</i>	3
<i>Lohikäärmeentappaja</i>	4
<i>Epätoivoiset yritykseni irtautua oravanpyörästä</i>	9
<i>Raapaleita puskasta</i>	14
<i>Veri-Kouran kansiot: Kirjeenvaihtoa Kieli Etikan runosta</i>	18
<i>Matka Luvattuun Maahan</i>	23
<i>Puskista kajahtaa</i>	28

Toimittajat: Venla/V.K. Lintunen, Tuomas Saloranta

Kirjoittajat: Jussi Katajala, Markus Koskimies, Venla Lintunen, Tuomas Saloranta, Tarja Sipiläinen

Taitto ja kuvitus: V.K. Lintunen

Haastatteluissa: Karppanen, Lintunen, Leinonen, Saloranta, VanderMeer

PUSKA on lehti, jota luetaan puskissa. Se on tullut puskista, se asuu puskissa ja puskiin se myös menee. Vuoden 2011 Puska on sarjassaan ensimmäinen, mutta pusikot ovat laajoja, joten eiköhän puskista kajahtelee jatkossakin.

Tällä kertaa Puskan novellistiikasta vastaavat Jussi Katajala, Tarja Sipiläinen ja Markus Koskimies, lisäksi myös toimittajat Saloranta ja Lintunen ovat yllättäen änkeneet omia tekstejään mukaan.

Puskista kajahtaa -osioon saimme tällä kertaa haastateltaviksi kirjailija VanderMeerin, kirjailija Leinosen sekä kulttuurivaikuttaja Karppasen. Myös arvoisa kollegani Saloranta suostui haastateltavaksi, hän puolestaan suvaitsi haastatella jopa allekirjoittanutta.

Seuraavassa numerossa luvassa lisää puskanovellistiikkaa ja pusikkoisia haastatteluja, pysykää valppaina,

pusikkoisin terveisin

Venla Lintunen

LOHIKÄÄRMEENTAPPAJA

Jussi Katajala

Äänekäs kulkue nousi pitkin vuorenrintettä aamunkoitteessa. Kulkueen kärjessä kulki kaupunginraadin sotilaita. Heidän perässään käveli nuori nainen, jonka kädet oli köytetty. Naisen takana oli lisää kaupunginraadin sotilaita, pormestari ja äänekkäästi messuava pappi. Kun kulkue pääsi luolan suuaukol-

le, sotilaat köyttivät naisen puuhun. Pappi jatkoi messuamistaan.

– Olen pahoillani tästä, pormestari sanoi. – Toivottavasti ymmärrät, että tämä on kaupungin parhaaksi.

– Lähdetään takaisin ennen kuin lohikäärme herää, eräs sotilas sanoi hermostuneena.

– Vaiti! pappi huusi. – Tällä raukalla on oikeus saada viimeinen voitelu!

Luolasta kuului raivokasta ärjyntää. Pappi teki hätäisesti ristinmerkin ja lähti juoksemaan kohti kaupunkia. Sotilaat vilkaisivat toisiaan ja lähtivät myös juoksemaan. Pormestari huomasi jääneensä yksin ja pinkaisi muiden perään.

Ärjyntä voimistui ja luolan oviaukosta tuprahteli savua. Pian oviaukosta astui ulos lohikäärme, joka mulkoili vihaisena ympärilleen puhisten savua sieraimistaan.

– Häipykää, lohikäärme huusi. – Minä en osta mitään!

Lohikäärme huomasi puuhun sidotun naisen.

– Mitä sinä haluat? lohikäärme kysyi.

– Minä olen Eseld ja minut on valittu, nainen vastasi.

– Valittu mihin?

– Luovutettavaksi sinulle, Eseld sanoi.

– Minulle? Miksi?

– Lohikäärmeet vaativat neitsyitä, kaikkihan sen tietävät, Eseld sanoi. – Lohikäärmeelle on luovutettava kerran vuodessa neitsyt tai se polttaa ja tuhoaa kaiken. Arvoimme kuka luovutetaan ja minun nimeni vedettiin arvonnassa. Tässä minä nyt olen.

– Mitä sinä kuvittelet minun tekevän neitsyellä? lohikäärme kysyi. – Saatat olla ihmisten mielestä viehättävä, mut-

ta jos et ole huomannut, niin minä olen valtava siivekäs lisko. Eihän sinulla ole edes suomuja.

– Tuota...lohikäärmeet syövät neitsyen?

– Yksi neitsyt vuodessa? Paastoanko minä sitten loput 364 päivää? Tajuatko lainkaan kuinka suuri minä olen? Luuletko minun elävän syömällä yhden tuollaisen räätälehen vuodessa?

– Miksi sinä sitten vaadit neitsyitä?

– Minä en ole vaatinut mitään. Teidän pormestarinne on varmaan humalapäissään keksinyt koko jutun.

– Pormestarille kyllä maistuu olut vähän liiankin hyvin, Eseld myönsi. – Mitä minä nyt sitten teen?

– Mene vaikka kotiisi ja käske kaupunkilaisia jättämään minut rauhaan.

– Jos et ole huomannut, minut on sidottu puuhun.

Lohikäärme katkaisi kynnellään Eseldin köydet.

– No niin, häivy siitä, lohikäärme sanoi.

Juuri silloin vuoren rinnettä ylöspäin ratsasti ritari keihäs kädessään.

– Mitä hittoa nyt taas? lohikäärme manasi.

Ritari pysäytti hevosensa lohikäärmeen luo.

– Älä pelkää, armas neito! ritari huusi. – Minä vapautan sinut ja surmaan lohikäärmeen. Sen jälkeen elämme elämämme loppuun asti onnellisina lohikäärmeen aarteen avulla. Jaa, sinä oletkin jo onnistunut vapauttamaan itsesi.

– Minä olen Eseld ja lohikäärme vapautti minut, Eseld sanoi. – Se...hän käski minun mennä kotiini.

– Mikä aarre? lohikäärme kysyi. – Mitä sinä haarniskapelle höpiset?

– Lohikäärmeet asuvat luolissa ja vartioivat siellä aarrettaan, ritari selitti. – Se, joka vapauttaa neidon lohikäärmeen kynsistä, saa myös aarteen.

– Mietipä nyt hetki, lohikäärme sanoi. – Jos minulla olisi aarre, asuisinko minä kylmässä ja pimeässä luolassa? Tuskinpa vaan. Asuisin palatsissa jossain lämpimässä maassa. Montako luolassa asuvaa rikasta ihmistä tunnet?

– Tuota, en yhtään, ritari sanoi nolona.

– Vie nyt sitten Eseld mennessäsi ja menkää jonnekin elämään elämänne onnellisina loppuun asti tai jotain.

– Minun pitäisi kyllä valitettavasti tappaa sinut, ritari sanoi. – Muuten poltat ja tuhoat kaiken. Sellaisia lohikäärmeet ovat.

– Entä miten aioit tappaa minut? lohikäärme kysyi liioittelun välinpitämättömästi.

– Ajattelin lyödä pääsi poikki miekalla, ritari sanoi urheasti.

Lohikäärme otti miekan ritarin kädestä kahden valtavan kyntensä väliin ja alkoi kaivaa sillä hampaankolojaan. Ritari tajusi vasta nyt, kuinka iso lohikäärme oli.

– Tällä miekallako? Suomuni ovat yhtä paksuja kuin haarniskasi panssari ja kaulani on paksumpi kuin linnanmuuri. Saisit hakata miekallasi jonkin aikaa, olettaen tietysti etten paistaisi sinua hönkimällä tulta heti ensimmäisen iskun jälkeen.

– Kenties keihäällä? ritari yritti. – Jonkinlainen heikko kohta sydämen kohdalla? Nuoli kitalaen läpi aivoihin?

– Sydämeni kohdalla on erityisen paksu suomupanssari ja kitalakeni on luiden suojaama. Yritä keksiä jotain parempaa.

– Katapultti ja iso kivi? Myrkytetty lammas iltapalaksi? Pyhää vettä ja ristinmerkki?

Lohikäärme heitti miekan takaisin ritarille.

– Nyt kun tiedän sinun yrittävän tappaa minut, niin miksen käristäisi sinua saman tien?

Ritari tunki hikoavansa haarniskansa sisällä.

– Jos nyt vain ottaisit Eseldin mukaasi ja menisit kaupunkiin, lohikäärme ehdotti. – Kerro surmanneesi minut, niin kaupunkilaiset varmaan palkitsevat sinut kullalla ja hopealla. Pääsemme kaikki paljon helpommalla. Tulen hönkiminen aiheuttaa minulle närästystä.

Ritari auttoi Eseldin taakseen hevosen selkään ja oli jo lähdössä, mutta kääntyi vielä lohikäärmeen puoleen.

– Entä jos kyläläiset tulevat tarkistamaan, oletko todella kuollut? ritari kysyi. – He varmaan suuttuvat, jos väitän surmanneeni sinut, mutta löytävätkin sinut elossa.

– Lähden yöllä pois täältä, lohikäärme huokaisi. – Aina sama juttu, missään ei saa olla rauhassa. Lähden Kiinaan, siellä lohikäärmeille sentään osoitetaan kunnioitusta.

Eseld ja ritari palasivat kaupunkiin. Kaupunkilaiset iloitsivat kuullessaan, että lohikäärme oli kuollut. Eseld suostui ritarin vaimoksi ja pormestari nimitti ritarin kaupunginkaar-tin päälliköksi. Illalla järjestettiin suuret juhlat ritarin kunnia-ksi ja juhlintaa kesti myöhään yöhön. Seuraavana aamuna pormestari kertoi nähneensä kuinka kuolleeksi väitetty lohikäärme oli lentänyt kuunvalossa kohti itää, mutta koska kaikki tiesivät, että olut maistui pormestarille vähän liiankin hyvin, kukaan ei uskonut hänen puheitaan.

EPÄTOIVOISET YRITYKSENI IRTAUTUA ORAVANPYÖRÄSTÄ

Tuomas Saloranta

1. Televisio

Eräänä iltana ovikello soi. Oven takana seisoj mies *Viihtymisen tai itkemisen ja viihtymisen laitoksen* univormussa.

”Tv-lupatarkastus, hyvää iltaa.”

”En minä katso televisioa”, sanoin. ”En ole edes omistanut sellaista vuosiin.”

Yritin sulkea oven. Tarkastaja kuitenkin työntyi ohitseni. Hänen perässään tuli kaksi isokokoista poliisia, jotka raahasivat minut olohuoneeseen ja pakottivat istumaan.

”Voi kuulkaa, kun laki on nyt muuttunut”, tarkastaja sanoi. ”Jokaisella kansalaisella on oltava tv-lupa, omisti hän sitten televisiota tai ei.”

”Mutta eihän siinä ole mitään järkeä!” protestoin. ”Minähän maksan silloin aivan tyhjästä!”

”Ei huolta, meillä on ratkaisu siihenkin”, tarkastaja sanoi. Hän avasi laukkunsa, ja sen uumenista nousi musta, kiiltävä digiboksi. Sen kyljistä ojentuivat nivelikkäät, hämähäkkimäiset jalat. Parkaisin kauhusta, kun laite alkoi hitaasti kävellä minua kohti.

Toinen poliiseista iski päähäni kuulokkeilla ja lasella varustetun virtuaalikipärän, joka onnekseni peitti näkyvyyden, mutta tunsin, kuinka digiboksi kiipesi selkääni pitkin ja kytkeytyi virtuaalikipärään. Kuulin vielä tarkastajan sanat.

”Ne, jotka eivät omista televisiota, saavat katsoa koko vuoden tv-tarjonnan. Kertaistumalta.”

Digiboksin raajat puristuivat ympärilleni. Toinen poliiseista työnsi nenäliinan suuhuni. Kuvan ja äänen hyöky virtasi ylitseni tuhatkertaiseksi nopeutettuna, hirvittävä kakofonia moukaroi aivojani ja se vain jatkui, jatkui ja jatkui, kunnes pääni sisällä oli enää vain sienimäistä massaa.

Kun poliisit viimein ottivat kypärän päästäni, jäin maakaamaan lattialle tutisevana ihmisrauniona, aivomassa korvis-tani valuen.

”Hyvää päivänjatkoa”, tarkastaja sanoi. ”Palaamme asiaan taas vuoden päästä.”

2. Kännykkä

Eräänä päivänä kävelin operaattorini Kaunalahden palvelupisteeseen. Minut otti vastaan maireasti hymyilevä nainen.

”Tahdon irtisanoa liittymäni”, sanoin. ”En tarvitse kännykkää.”

”Voi kuulkaa, kun se ei ole mahdollista”, nainen sanoi. ”Te olette allekirjoittanut sopimuksen, jonka mukaan liittymänne on voimassa huhtikuun ensimmäiseen päivään vuonna 2041.”

”Mutta ei minulla ole edes puhelinta! Myin sen pois. Ette te voi veloittaa minua mistään.”

”Vaikka ette käyttäisi liittymäännne, veloitamme 12 euron minimimaksun kuukaudessa. Se lukee sopimuksessa, jonka olette allekirjoittanut.”

Huokaisin. ”Hyvä on. Lopetan laskujen maksamisen. Kai pa te sitten irtisanoitte liittymäni?”

”Itse asiassa emme. Sopimuksenne antaa Kaunalahdelle oikeuden ulosmitata laskut omaisuudestanne. Mikäli teillä ei ole omaisuutta, maksu suoritetaan pakkotyöllä.”

”Väitätkö siis, ettei minulla ole mitään keinoa päästä eroon liittymästani kolmeen kymmeneen vuoteen?”

Nainen nyökkäsi maireasti hymyillen. Otin takkini alta revolverin, ja painoin sen ohimolleni.

”Tässä on ainakin yksi tapa päästä teistä eroon”, sanoin, ja painoin liipaisinta.

Hetkeksi kaikki pimeni, sitten liekit leimahtivat, ja huomasin seisovani suuressa luolamaisessa tilassa, jota valaisi himmeä punainen hehku. Ilmassa tuntui rikinkatku, ja korviini kantautui tuskanhuutojen kuoro.

”Olen kovin pahoillani”, maireasti hymyilevä nainen sanoi. Nyt hänen päähänsä oli kasvanut sarvet. ”Sopimuksessanne sanotaan, että jos satutte kuolemaan sen voimassaoloaikana, Kaunalahti lunastaa sielunne ja päädytte työskentelemään puhelintuessa... ikuisesti.”

Minut pakotettiin istumaan pöydän ääreen, ja eteeni työnnettiin puhelin, joka alkoi heti soida. Nainen katsoi minua myötätuntoisesti.

”Voin lohduttaa teitä. Työnne on täysin sietämätöntä, mutta useimmat soittajista päätyvät ennemmin tai myöhemmin itsekin tänne.”

3. Sosiaalinen media

Eräänä yönä heräsin siihen, että makuuhuoneessani oli joku.

”Nassukirjan ylläpidosta hyvää iltaa. Olette poistanut tilinne palvelustamme.”

”Kyllä”, sanoin. ”En tarvitse sosiaalista mediaa, ja itse asiassa myin tietokoneenikin pois.”

”Oletteko aivan varma?” virkailija kysyi. ”Kai te ymmärrätte, että nassutili on tänä päivänä sosiaalinen välttämättömyys? Ilman tiliä te ette ole olemassa.”

”Olen minä varma”, sanoin, ja huokaisin syvään. ”Älkää nyt vain sanoko, että te ette suostu poistamaan tietojani netistä.”

”En toki. Käyttöehtosopimuksen mukaan tilin poistaminen on sallittua. Sopimuksen liitteessä B kuitenkin sanotaan, että mikäli lakkautatte tilinne, ette ole enää olemassa.”

Sisään marssi lisää ihmisiä, jotka alkoivat kantaa tavaroitani ulos. Virkailija kaivoi takkinsa taskusta asiakirjoja ja ojensi ne minulle.

”Kuten huomaatte, olemme poistaneet tietonne maistraatista, verottajalta, terveydenhuollosta ja muista julkisista rekistereistä. Asiamiehemme kiertävät myös ystäväienne ja sukulaistenne luona retusoimassa teidät pois valokuvista, ja viittaukset teistä poistetaan myös internetin keskustelupalstoilta ja blogeista, lehdistä ja tallennetusta mediasta sekä ystäväienne päiväkirjoista. Sukulaisillenne ja läheisillenne tullaan tekemään operaatio, jonka seurauksena he eivät muista teidän koskaan olleen olemassakaan.”

Sänky vietiin altani, ja putosin lattialle. Virkailija osoitti minua kummallisenmallisella laitteella ja sanoi vielä ennen kuin painoi liipaisinta:

”Tietysti myös teidän itsenne on kadottava. Olemme todenneet, että antimateriaheitin on tässä tarkoituksessa tehokkain ratkaisu. Asuntonne desinfioidaan vielä polttamalla, jotta teistä ei jää DNA-jälkiä. Hyvää päivänjatkoa.”

Suljin silmäni ja jäin odottamaan laukausta. Huonominkin voisi olla, ajattelin. Ainakaan minun ei tarvitsisi kärsiä ikuisesti.

RAAPALEITA PUSKASTA

Tarja Sipiläinen

Välipala

”...Ei Jutta osannut sanoa, mikä siellä pusikossa rapisi. Eikä jäänyt ottamaan selvää, vaan pinkaisi loppumatkan täysillä”, Sarianne selvitti isosiskolleen kasaten iltapalaa lautaselle.

”Lehdessäkin oli, että pururadalla on nähty outo hiippailija. Se on taatusti joku itsensäpaljastaja.”

”Mutta Jutta kertoi nähneensä hännän vilahtavan, kun se kyttääjä säntäsi pakoon. Tai oikeastaan monen hännän. Melkoisesti paljastettavaa sillä tyypillä onkin, jos se Jutan mielestä oli häntä”, Sarianne tyrski.

”Jutta on katsonut liikaa Eventiiä. Nyt se välipala naamaan, sitten hampaiden pesu, ja nukkumaan.”

Neliraajaiset valmistautuivat täyttämään itseään. Pimeässä puutarhassa tarkkailija vaihtoi asentoa. Se nojautui kuu-della lonkerollaan seinään ja valmistautui rikkomaan kovan kalvon, joka erotti sen ruuasta.

Pihkassa

“Voi ei, tuolta ne tulee taas. Juostaan!”

”Mikä hitto niitä riivaa. Eikö yksilöllä ole valinnanvapautta? Jos ei tykkää tuollaisesta, ei saa pakottaa!”

”Niin. Ihan väärin, että isomman ja vahvemman oikeudella käydään kimppuun. Jotain rajaa, vaikka mahlat suonissa hyskyvätkin.”

”Jotain noille pitäisi tehdä. Täytyy kai kaivaa järeämmät aseet esille.”

”Soittelin metsänhoitoyhdistykseen, mutta suhtautuivat nihkeästi. Väittivät, etteivät resurssit riitä. On kuulemma liikaa näitä tapauksia. Eivät ehdi.”

”Jotenkin vielä kestän lehtipuut ja pensaat. Mutta havupuut ovat ihan mahdottomia. Pistelevät ja pihkaavat. Pihka ei tahdo lähteä vaatteista millään.”

”Just niin. Jos noita halailevia puita ei saada kuriin, meikä kaivaa moottorisahan varastosta ja aloittaa avohakkuut.”

Suo siellä

T-paita oli liimautunut selkään, hengitys pihisi. Miika oli juossut vähintään kolme kilometriä niin lujaa kuin kintuistaan pääsi. Hän vilkaisu taakseen. Metsätie oli autio.

Miika lysähti kannonnokkaan. Huohotuksen tasaantuesa mielikin rauhoittui. Säikähtää nyt suonsilmäkkeeseen vajonnutta juurakkoa. Tätä ei kavereille viitsisi kertoa. Sinne jäi keräilykansiokin – ja juuriltaan kiskottu suopursu. Pakko palata.

Pidentyneet varjot vaikeuttivat oikean mättään löytämistä. Hetken etsiskelyn jälkeen kansio kuitenkin löytyi kuivettuneen puskan juurelta. Miika nappasi kansion ja kasvin kainaloonsa.

Hän ei ehtinyt askeltakaan, kun hänet tempaistiin jaloiltaan. Kuului loiskahdus, ja poika katosi. Juuriltaan revitty suopursu vierähti kansion päältä. Se näytti kumartavan suonsilmäkkeelle samalla, kun sen juuret kaivautuivat takaisin maahan.

Unelmasato

”Alkaa olla valmista”, vanhus lausahti. Sato oli kypsynyt ennätysajassa. Syysauringossa hehkuva suo hiveli silmiä, etelästä puhaltelivat leudot tuulet. Taivaalla ei näkynyt ainoatakaan pilvää.

”Käynkö kertomassa poimijoille?”

”Älä vielä.”

Vanhus istuutui nurin käännetyn ämpärin päälle. Kansi oli pistelty täyteen reikiä.

”Aivan kuin kukinnasta olisi vain hetki. Ja nyt ovat mättäät keltaisenaan. Oletko koskaan nähnyt mitään näin kaunista?”

Nuurukainen katsoi suopursujen ja juolukoiden lomasta ujusti pilkistäviä makupaloja. Hän oli pudistamaisillaan päätään, kun liike lähimmän suonsilmäkkeen laidalla kiinnitti huomion.

Vanhus ponkaksi jaloilleen kuin parhaimpina nuoruutensa päivinä. Hän kurkotti käteensä harsomaisen haavin.

”Juokse, poika! Kiireesti nyt, ne karkaavat.”

Ensimmäiset kultakeijut availivat jo keltaisia siipiään.

VERI-KOURAN KANSIOT:

KIRJEENVAIHTOA KIELI ETIKAN RUNOSTA

Venla Lintunen

Tampereella ensimmäisen etusormikuun 35. päivänä 2325

Hyvä rouva Teinen-Mutkainen,

tässä on Teille Kieli Etikan Kurssin runoni. Pahoitteluni siitä, että se on myöhässä. Tämä runo edustaa lyyrisyyteni kuvitteellisempaa puolta, mutta uskon sen siitäkkin huolimatta miellyttävän Teidän este-etiäistä silmäännne.

Rakkain terveisin ja Neste Hukkaa vältellen,

Veri-Koura Liimatainen.

oo

Neste Hukka, Suomen janoisin susi

Ulvoon taasen Neste Hukka, missä sukka, missä kukka
tukka pörrössä ja siinä kukka, kukan päällä vielä sukka,
Kuka on sukassa ja kuka muka kukassa
Neste on hukassa ja Hukka on sukassa

Nesteinen on Hukka-rukka, muka rukan nesteissä on sukka.

Pukka, pukka, tuli taas tukka, kukka kukka,
nesteissä on hukka, hukka,
vetisin sutemme on hukassa, Hukka.

Janoinen on Hukka-rukka, janoisin on muka sukka.

Hikka tuli, suli puskassa lumi
sinnepä meidän Hukkamme tuli
pensaaseen pisti, päänsä puki
vihreään harsoon harhaili ja luki
lehtien päitä
kukin niistä samalla Hukkaakin tuki.
Luki, luki, puki, puki, tuki suki sta hukista hugin.

Hukkaan meni sukka, kukkaan meni Hukka
Nesteeseen kellahti kukka, punkeista tuli tukka
Neste Hukan sukka, pian oli tukassa
punkkeja, ne etsi tukasta turvaa kurjilta kuoriaisilta

Punkkeja, kuoriaisia, hikka ja luopiaisia
Hukkaan meni Neste Hukka
kuoriaisista tuli hälle tukka
sukka tukasta pukkasi pois
kukka kukitti, sukkia tukkia

Hikkaa ei Hukalla, hikkaa ei sentään

Keravalla Ensimmäisen etusormikuun 37. päivänä 2325

Veri-Koura,

seuraavien syiden valossa olet ensi vuonna enemmän kuin tervetullut uusimaan kurssini.

1. Minä en opeta Kieli Etikkaa. Virhe 1.a) Muista yhdys_sanat. Virhe 1.b) Ei isoja alkukirjaimia. Virhe 1.c) Ei etikan: se on sitä nestettä, missä biologianopettaja säilyttää kieliä.

E-T-I-I-K-A-N, oppiaineeni on siis kielietikka.

2. Ei este-etiäinen, vaan E-S-T-E-E-T-I-N-E-N. Myös este-etiäinen silmä on nähtävillä biologianopettajan huoneessa. Aion kirjoittaa herra Tuusannuuskalle, ettet ole ilmeisesti kuunnellut hänenkään tunneillaan. Veri-Koura, sinun pitäisi nyt kyllä ryhdistäytyä.

3. Runosi miellyttää este-etiäistä silmääni, mutta esteettisen silmäni se suorastaan murhaa. Kirjoittaisit tästä maailmasta, ei minua kiinnosta lukea minkään Neste Hukan edesottamuksista.

4. Edellisten kohtien perusteella myöhäinen lähetysaika on entistä pahempi asia. Hyvä runo olisi saattanut myöhäisyydestä saada plussaa, mutta sinun runosi pisteytys oli miinusmerkkinen näillä kesähelteilläkin. Sainpa sentään vähän jäitä hattuun.

Näkemisiin ensi syksynä, odotan jo innolla,
ystävällisin terveisin

neiti Kielo Teinen,

K-I-E-L-I-E-T-I-I-K-A-N-O-P-E-T-T-A-J-A

P.S. Kertoisin myös herra Mutkaiselle, miten kamalat kuvitukset sinä olet tähän runoosi piirtänyt, mutta sattuneista syistä en siihen enää kykene. Puhun asiasta syksyllä heti ensitöikseni seuraavalle kuvaamataidonopettajallesi ja uskon, että hänelläkin on asiaan jotain sanomista.

P.S.2. En enää ole rouva, ja sen sinä puupää kyllä tiedät aivan yhtä hyvin kuin minäkin. Uskon voivani takoa lahoon pääkoppaasi vähän käytöstapoja, rehtori varmasti antaa minulle erityisluvan pitää sinulle henkilökohtaista tukiopetusta koko syksyn. Nautinnollista kesälomaa ja näkemisiin!

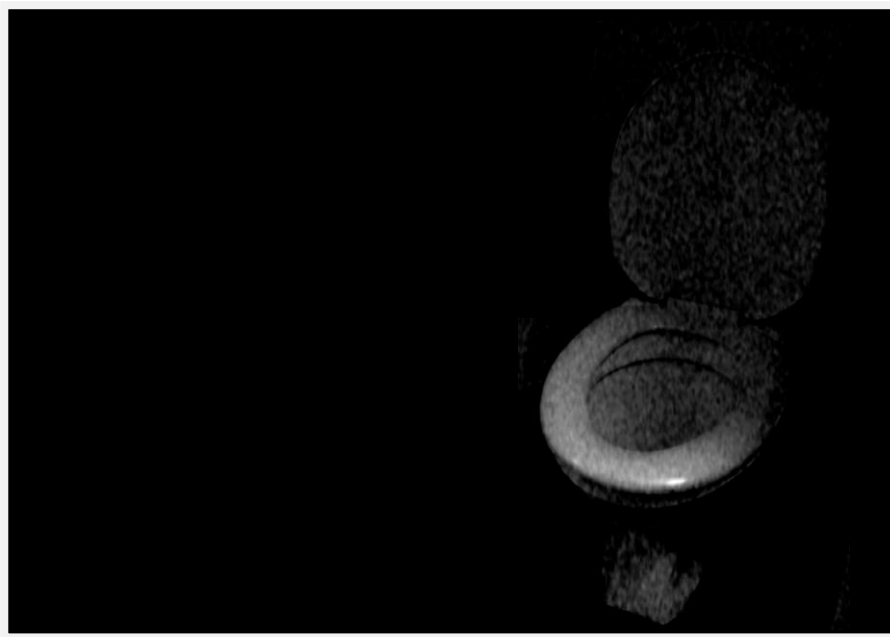
Tampereella ensimmäisen peukalokuun 2. päivänä, 2035

No tukiopetukseen en varmana tuu. Painu hemmettiin hapan akka! Voin taata, että syksyllä sä oot kitkerämpi kuin koskaan edes voisit uskoo.

Rakkain terveisin,
Veri-Koura

MATKA LUVATTUUN MAAHAN

Markus Koskimies

"Joo, joo. Mä vaan eka käväsen paskalla."

Nielun kansa oli kokoontunut vastaanottamaan Jumalaansa. Sen verkkaisesta lähestymisestä oli saatu viestejä jo tovi, ja nyt Sen pystyi erottamaan kaukana taivaanrannassa.

Kiihtymys kansan keskuudessa kasvoi. Toisiko Se tällä kertaa mukanaan siunauksen vai tuhon? Kääntäisikö Se mahtavan Ahterinsa Nielun kansalle, ja siunaisi sitä ruskealla sukulalla ja kultaisella sateella, vai laskisiko Se alas kauhistuttavan Kätensä mukanaan sininen kaikentuloava tulva?

Jumalan varjo lankesi Nielun ylle. Juhlakansa vaikenä odottamaan kohtaloaan. Mahtavasta varjosta työntyi esille suuri hymyilevä aurinko, joka tuijotti alaisiaan ääneti ainokaisella silmällään. Kansa riehaantui ilonpitoon. Silmä venyi ja sen aukosta alkoi työntyä ulos valtava ruskea sukkula.

”Kunnia ja ylistys!” kansa kirkui. ”Kumartakaa Mahtavaa Ahteria! Ottakaa vastaan Sen siunaus!”

Majesteettisen hitaasti sukkula irtosi Jumalan silmästä. Se laskeutui keskelle Nielun odottavaa kansaa, yhä Jumalan lämmöstä höyryten ja elinvoimaa uhkuen, tuoden tullessaan niin ravintoa kuin kauan kadoksissa olleita serkkuja.

”Pidelkää kiinni!” Nielun ylipapit kiljuivat saadakseen äänensä kuuluville väenpaljoudessa. ”Suuren Huuhtelun Aikakausi lähestyy!”

* * *

”Aloitetaan laskeutumisvalmistelut.”

Kaksikymmentätuhatta sukupolvea aiemmin heidän esivanhempansa olivat lähteneet Jumalten suuressa arkissa matkalle avaruuden halki, uudisraivaajiksi Luvattuun Maahan.

”Millaista siellä Luvatussa Maassa sitten on?” kysyi Rosa Aurgea.

”Voi, siellä on kaunista!” huokasi Rosan kantaäiti Qazibe. ”Ruokaa niin paljon, ettei sitä ehdi syödä, ja lämpöä vuodet läpeensä.”

”Miksi Carla sitten sanoo, että se on maanpäällinen Helvetti?”

”Carla Obina? Älä sinä usko sitä kieroon kasvanutta spirokeettaa!”, Qazibe äityi noitumaan. ”Sitä Jumalten visvaista kuppaa! Mitä hän muka Luvatusta Maasta tietäisi? Miksi Jumalat olisivat sinne matkalla, ellei se olisi paratiisi?”

Heidän keskustelunsa keskeyttivät kiihtyneet huudot.

”Jumala on lähestymässä!” viestintuojat huusivat. ”Ja Se lähestyy lentäen!”

Tavallisesti Jumalat eivät pitäneet kiirettä saapuessaan siunaamaan Nielun kansaa. Tällä kertaa juhlakansa ehti vain vaivoin paikalle Jumalan lentäessä Ahteri edellä kohti Nielua.

Tuskin ehtivät Ahteria reunustavat Reidet koskettaa Kantta, kun Ahterin Silmä jo laajeni päästämään ulos ruskeaa sukkulaa. Sukkula kuitenkin räjähti lähtöalustalleen ja levisi kokkareina ympäri kannenalaista Maljaa.

Juhlakansa katseli näytelmää silmät sepposen selällään. Jumalan Silmä jäi sykkimään pään päälle, pusertaen hiljalleen sukkulan vetisiä palasia ulos sisuksistaan.

Silloin kaikui Nielussa sukkulan mukana tulleiden basilien, kokkien, spirillien, vibrioiden, spirokeettojen ja kokkobasillien villit huudot.

”Nyt se tapahtuu! Nyt se tapahtuu! Jumalat ovat aloittaneet laskeutumisen Luvattuun Maahan!”

Kansa huokaili. ”Mistä te sen voitte tietää?”

”Jumalan Keskushermosto sen sanoi, ja sen jälkeen koko Suolisto on vääntelehinyt jännityksestä! Uskokaa tai älkää, mutta me olemme viimein perillä!”

* * *

"Houston, meillä on ongelma."

Avaruusarkki tärisi ja jyrisi. Lämpötila sen sisällä alkoi kohota, ja hiljalleen se nousi sietokyvyn rajoille.

Rosaa alkoi epäilyttää. "Tietävätköhän Jumalat nyt, mitä ovat tekemässä?"

"Älä anna epäilyksen kalvaa uskoasi", Qazibe tokaisi. "Totta kai Ne tietävät!"

Lopulta tärinä, räjähdykset ja jyrähdykset rauhoittuivat. Viemäri oli kadonnut Nielun alta ja Kannen päällä avautui pala punaista taivasta.

Tuli hiljaista.

Kannen päällä vuorottelivat hitaasti punainen taivas ja kivinen kamara. Kansa alkoi jo hiljalleen ajatella avaruusarkin viimein laskeutuneen, kun uusi yhtäkkinen järjestys ravisteli nielua.

Lopulta, usean yhtäkkisen järistyksen jälkeen, arkki tuntui viimein rauhoittuneen paikalle.

"Olemme tainneet viimein tulla perille", Qazibe sanoi.

He nousivat Rosan kanssa Kannelle. Rosa katseli ympärillään avautuvaa lohdutonta punaista kivierämaata. Tässäkö se muka oli? Heidän paratiisimainen Luvattu Maansa? Soluseinien kautta ohueen kaasukehään haihtuva vesi kirvisteli ikävästi.

"Hmmh", Qazibe tuumasi lievästi pettyneenä. "Meillä taitaa olla vähän tekemistä edessämme."

Ensimmäinen miehitetty Mars-lento lähetettiin kiireellä matkaan vuonna 2021. Astronauttien mukana punaiselle planeetalle lähti sankka joukko rohkeita bakteereja, joiden matka avaruuden halki kesti yli kaksikymmentätuhatta sukupolvea. Ihmisten mittakaavassa niiden lennolla oli mittaa puoli miljoonaa vuotta.

Inhimillisten erehdysten takia laskeutumisalus tuhoutui saapuessaan Marsin kaasukehään, hajoten pieniksi paloiksi kamaralle. Suuri joukko bakteereja selvisi onnettomuudesta kuitenkin hengissä, myös aluksen WC-pöntön mikroskooppinen asujamisto. Mutta sopeutuivatko ne Marsin olosuhteisiin? Kykenivätkö ne muokkaamaan vihamielisestä kivialueesta itselleen elinkelpoisen? Se on toinen tarina se.

PUSKISTA KAJAHTAA

Tuomas Saloranta, Venla Lintunen

*Haastattelin URS-lehden päätoimittajaa, **Tuomas Salorantaa**, Puska-lehden suunnittelupalaverissa kesäkuussa 2011. Haastattelu tuli niin sanotusti puskista, eikä arvoisa päätoimittaja Saloranta tainnut lainkaan tajuta tulevansa haastatelluksi. Apunani taustavaikuttajana toimi Jussi Katajala, spefi-novellien tuottelias kynäilijä.*

LINTUNEN: Keitäs muita sitten olisi... No, suahan voisi, Tuomas, siihen juttuun haastatella. Jussi, keksipäs jokin kysymys? Ai et vai. No okei, Tuomas, mistä puskista sä oikein olet tulossa... tai tulet?

SALORANTA: Keksi nyt niille muille [haastateltaville] sentään parempia kysymyksiä.

LINTUNEN: No vastaa nyt jotain. Voin mä keksiä paremman kysymyksen jos sä haluat.

SALORANTA: Ei kun kirjoita näin. Tää on se mun vastaus.

LINTUNEN: Keksipäs sitten Jussi toinen kysymys.

KATAJALA: Pitääkö sen liittyä puskaan?

SALORANTA: Tämähän on *Puska*-lehti, eli ei missään tapauksessa.

LINTUNEN: No, sitten kolmas kysymys. Minkä maan puskista tulevat parhaat tuopit?

SALORANTA: No jos tuoppi tulee pusvista, niin se on aina hyvä juttu riippumatta siitä, mistä maasta se tulee. Älä sitten Lintunen hukkaa sitä vihkoa.

* * *

*Amerikkalainen kirjailija **Jeff VanderMeer** vastasi kysymyksiini sähköpostitse. (Ohessa myös sama haastattelu englanniksi)*

LINTUNEN: Mikä on mielestäsi paras pusvista tuleva asia?

VANDERMEER: Tietysti karhut! Paitsi jos sattuu olemaan marja... tai sitten ihminen. Toiseksi paras pusvista tuleva asia on joko ahma tai mäyrä.

LINTUNEN: Tulevatko ideasi pusikosta, salamoina kirkkaalta taivaalta vai jostain muualta?

VANDERMEER: Ideani kömpivät täysin muodostuneina rotkoista ja kivenkoloista, vuonoista ja puroista. Ne rysähtävät joentörmältä ja singahtelevat taivaalta. Mutta useimmiten ne tulevat pusvista hyvin kohteliaasti ja liittyvät seuraani vaelluksella: meillä on hyvin mielenkiintoisia keskusteluja.

LINTUNEN: Mitä kirjaasi suosittelisit luettavaksi pusvissa?

VANDERMEER: Ehkäpä Predator-elokuvaan liittyvää, Dark Horse -sarjakuvien julkaisemaa romaaniani (*toim. huom.* Predator: South China Seas). Sitten voi teeskennellä olevansa Saalistajan jahtaama... saalistajahan on tietenkin pusvista tuleva olento. Jos se ei sovi tyyliin, kannattaa ehkä harkita *Veniss Undergroundia*, koska se saa arvostamaan pusvia ja kiroamaan kaupunkeja.

Jeff VanderMeer, an American author, answered my questions via e-mail.

LINTUNEN: What do you think is the best thing that comes from the bushes?

VANDERMEER: Bears of course! Unless you are a berry...or a human being, for that matter. The second best thing that comes out of the bushes is either a wolverine or a badger.

LINTUNEN: Do your ideas come from brushwood, out of the blue or from somewhere else?

VANDERMEER: My ideas tumble fully-formed out of gullies and crevices, fjords and streams. They flop onto the river bank and careen out of the sky. But most of the time, they very politely come out of the bushes and join me in my hiking, and we have interesting conversations.

LINTUNEN: What book of yours would you recommend to be read in the bushes?

VANDERMEER: Perhaps my *Predator* tie-in novel from Dark Horse. Then you could pretend you're being hunted by a Predator...which will be the thing coming out of the bushes...If that's not your style, then perhaps you should consider *Veniss Underground*, because it will make you appreciate the bushes while cursing the city.

* * *

Haastateltavanani on pitkän linjan seura-aktiivi, Kosmoskynän pitkäaikainen päätoimittaja ja Turun fandomin yleinen puuhamies **Pasi Karppanen.**

SALORANTA: Olet ollut pitkään mukana fandomissa ja osallistunut monenlaisiin tapahtumiin ja projekteihin. Mikä niistä on ollut pahin puskafarssi?

KARPPANEN: Hm. Aika paha. Sanoisin että tämä nyt käynnissä oleva Finncon-Animecon. Tämä ei ole missään nimessä kritiikkiä tapahtuman järjestäjiä kohtaan, joista suuri osa on hyviä ystäviäni. Vastaus johtuu puhtaasti siitä, että kyseessä on ensimmäinen con, jonka valmisteluja olen ollut seuraamassa niinkin läheltä. Todennäköistä on, että kaikki muutkin tapahtumat ovat samanlaista puskarfarssia kulissien takana, mutta suuri yleisö vain ei tiedä siitä mitään.

SALORANTA: Tämä lehti julkaistaan Turun Finnconissa, joten tahdomme tarjota lukijoillemme paikallistietoutta. Missä sijaitsevat Turun parhaat puskat?

KARPPANEN: Moni ei todennäköisesti tiedä tätä, mutta Turkuhan on Suomen epävirallinen puskapääkaupunki, joten valinnanvaraa riittää, ja jokaisella on omat suosikkinsa. Jotkut suosivat Aurajoen rantojen puskia, jotkut taas Samppalinnan mäen puskia, jotka ovat etenkin opiskelijoiden suosiossa vappuisin. Yleinen taktiikka on viettää vapunpäivää edeltävä yö kyseisissä puskipissa ja teeskennellä tämän jälkeen olevansa paikalla vappupiknikillä.

Niin sanotut alan miehet taas suosivat Yo-kylästä keskustaan vievän rantatien puskia, josta syystä reitti ei ole monenkaan kauniimman sukupuolen edustajan suosikkeja hämärän jälkeen. Ja kun Finncon-Animeconissa ollaan, en voi olla suosittelematta conialueen ja sen ympäristön monia kauniita puskia, joista jokainen on tutustumisen arvoinen ja kerää epäilemättä paljon uusia ystäviä kolmen päivän aikana.

SALORANTA: Mikä toimittamasi julkaisu sopii parhaiten puskipissa luettavaksi?

KARPPANEN: Vastaus tähän ei varmaankaan pitäisi olla yllätys. Parhaiten tarkoitukseen luonnollisesti soveltuu *"Hekuman huipulla"*, eroottisten sf/f-novellien antologia, jonka toimitin vuonna 2008.

Itse asiaan teoksessa päästään kuitenkin valitettavan vähän, ja kovemmalle puskalukemistojen harrastajalle se lienee aivan liian löysää kamaa.

Samaa voi myös sanoa kuusi vuotta päätoimittamastani *Kosmoskynä*-lehdestä. Koska kyseessä oli vakava kirjallisuuslehti, esimerkiksi tissien ujuttaminen lehden sivuille tavalla tai toisella numero toisen perään oli hyvin haasteellista, vaikka tuossa parhaani yritinkin. Puskissa luettavaksi sitä ei voikaan suositella.

Huomattavasti enemmän niin tässä kuin muissakin suhteissa on voinut irrotella TSFS:n *Spin*-lehdessä, jossa toimin tällä hetkellä toimitussihteerinä ja taittajana. Muun muassa olemme aloittaneet lehdessä "Spin-up"-keräilyjulistoiden sarjan, jonka uskoisin tyydyttävän myös puskalukemistojen ystäviä.

* * *

Tavoitin kirjailija Anne Leinosen Facebookissa.

LINTUNEN: Moi, haluaisin haastatella sua Puska-lehteen, sopsisiko? Kolme kysymystä, jotka tulee ihan puskiasta

LEINONEN: Anti palaa vaan!

LINTUNEN: Oota, ovikello

LEINONEN: Olihan tämä kysymys? Älä avaa, se voi olla jeesus. Tai ota ainakin koppi.

LINTUNEN: Saanko mä laittaa ton lehteen?

LEINONEN: Totta kai, tähän on puska.

LINTUNEN: No niin. Mitä kirjaasi suosittelisit luettavaksi puskiassa?

LEINONEN: Uusinta *Routasisarukset* -kirjaa. Siksi, että se on kaikista tuhdein, eli siinä on eniten stuffia puska-akteja ajatellen. Sivuja lähes 400, siis riittoisa. Sivut ovat myös pehmeitä. Imukykyä en ole vielä testannut.

LINTUNEN: Missä ovat Ristiinan parhaat puskat?

LEINONEN: Suosittelen lämpimästi Usva-leirin rantajoen puskaa, sillä siellä on nähty ainakin Joen Chtulhu. Ja joskus muunkinlaisia veden öriseviä hirviöitä. Myös kuorsaavia puskaa on havaittu.

LINTUNEN: Kiitos, se olisi siinä

LEINONEN: Tämäpä lyhyttä ja ytimekästä, kiitos.

* * *

*Deadline lähestyy ja Puska-lehti on lähestulkoon valmis. Tilaa olisi kuitenkin vielä yhdelle puskahaastattelulle. Toimittajat Tuomas Saloranta ja **Venla Lintunen** pitävät palaveria Naamakirjan chatissa, ja Saloranta saa idean:*

SALORANTA: Hei mä muuten voisin haastatella sua, Lintunen. Sähän tulit fandomiin mukaan about vuosi sitten ihan puskaista, ja sen jälkeen olet osallistunut kaikkiin mahdollisiin projekteihin. Täytyyhän sua haastatella.

LINTUNEN: Joo, hyvä idea.

SALORANTA: Okei, keksin pari kysymystä.

(pitkä tauko)

LINTUNEN: Kysy nyt jotain.

SALORANTA: No oota nyt hetki.

LINTUNEN: Kysy vaikka että olenko mä sukua Maritta Lintuselle?

SALORANTA: Kuka se on?

LINTUNEN: Jyväskyläläinen dekkarikirjailija.

SALORANTA: No, oletko sukua Maritta Lintuselle?

LINTUNEN: En tietääkseni. Lintusia on yllättävän paljon, Jyväskyläsäkin käsittääkseni ainakin kolmea tai neljää eri sukua. Varmaan jotkut ovat kaukaista sukua keskenään, mutta minä olen eri lintulajia.

SALORANTA: Okei...

LINTUNEN: Olipa kökkö vastaus, pitänee vähän muotoilla.

Lopulta emme jaksaneet editoida vastausta, mutta sen sijaan haastattelu pääsi hieman paremmin käyntiin.

SALORANTA: Eri projekteissa esiintyy "Venla Lintunen" ja "V.K. Lintunen". Onko teitä kaksi, vai käytkö aina välillä puskassa vaihtamassa asua?

LINTUNEN: Joo, V.K. Lintunen on mun ilkeä sivupersoonana, joka viuhkii punakynän kanssa. Venla Lintunen taas vain itse kirjoittaa ja saa ihan samalla mitalla punakynästä takaisin.

SALORANTA: Sitten tämä vakiokysymys. Mitä ottaisit puskaan luetavaksi?

LINTUNEN: Puskissa ei lueta, puskissa vaanitaan. Mutta jos nyt jostain on ihan pakko lukea, niin vaikka sitten Pimeyden reunalla -antologiaa tai URS-lehteä, joka muuten muuttaa kolmannessa numerossa nimensä Kultakuoriaiseksi.

SALORANTA: Ai nytkö sä muutit mun lehden nimeäkin, hyvä tietää.

Ilmaista lukemista netissä

URS: <http://urs.fi/index.php?c=pub>

USVA: <http://www.usvazine.net/index.htm>

